

οφθαλμός

οφθαλμός, ο, ουσ. [<αρχ. ὀφθαλμός], ο οφθαλμός·

- *διά γυμνού οφθαλμού*, χωρίς τη βοήθεια μικροσκοπίου ή τηλεσκοπίου, μόνο με το μάτι: «τα μικρόβια δε φαίνονται *διά γυμνού οφθαλμού* || οι κάτοικοι της τάδε περιοχής της γης είδαν το πέρασμα του κομήτη *διά γυμνού οφθαλμού*»·

- *εν ριπή οφθαλμού*, αστραπιαία: «πέρασε τρέχοντας από μπροστά μου κι εξαφανίστηκε *εν ριπή οφθαλμού*»·

- *οφθαλμόν αντί οφθαλμού* (και *οδόντα αντί οδόντος*), η αντεκδίκηση, η ανταπόδοση των ίσων κακών: «πρόσεχε πώς θα του συμπεριφερθείς, γιατί είναι υπέρ του οφθαλμόν αντί οφθαλμού». Από την Παλαιά Διαθήκη·

- *χάρμα οφθαλμών*, βλ. λ. *χάρμα*·

- *ως κόρην οφθαλμού*, βλ. λ. [κόρη](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας